

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Actorvm Ecclesiae Mediolanensis, Pars Tertia - In Qva, Liber Memorialis Ad
populum Ciuitatis, & Dioecesis Mediolanensis, A Beato Carolo Borromaeo
Titvli Sanctae Praxedis compositus continetur

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

De alijs ecclesiae perturbationibus, post concilium Ep. tertiò celebratum.
cap. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10502

De alijs ec-
clesiaz per-
turbationi-
bus, post cō-
cilium Epi-
scop. tertio
celebratum
CAP. II.

1573.

Prouinciæ concilium, quod primo quidē ob aduersam valetudinem, deinde Pontificis creandi causa, distul- rat in consequentē annum 1573. ter- tio habuit Aprili mēse: cui Paulus Epi- scopus Placentinus, Cardinalis ante creatus, vir religiosissimus ex ordine Theatinorum clericorum interfuit; & Bonhomius item ex Abbate factus Episc. Vercellen. In eo non pauca de- creuit ad diuini cultus, & disciplinæ ecclesiasticæ incrementum; præsertim de festis dieb. recte colendis, & de ca- tholica fide in prouincia integre tuē- da. quidquid aliorū conciliorum tem- pore solitus fuit, in eo concilio præsti- tit egregie. Concilij decreta, cum Ro- mam de more recognoscenda mitte- ret, Io. Baptistam Castellium Vicariū suum primarium, alioqui profecturū ad id munus delegit. Multa per eum Pontifici exposuit, non suæ solum, sed vniuersæ ecclesiæ maxime vtilia; præ- sertim de concilijs in vnaquaque Me- tropoli, quod pluribus in prouincijs omittebatur, celebrādis. Verū alia de causa Castellij profectio Carolo nec opinanti opportuna fuit; ob ea quæ rursus, absente Carolo, diuēsiq; ec- clesias lustrante, Gubernator in eccle- siam, eiusque ius, & potestatem, fecit. Sed repetā paucis, quo modo se iuris controuersia superiori tēpore habue- rit. Post Caroli casus, omnium, vt an- te dicebamus, commotis animis, nihil fere turbatū est; Magistratusq; æquo- re animo omnia visi sunt administra- re: eo maxime, q̄ magnum dissensio- num odiū, ac dolorem; & omnis con- tentionis aliqua ratione tollendæ de- siderium, perspicue Rex ostēderat: ac Vincentio Iulianiano id in Hispanijs agente, qui ex ordinis sui Antistite, in summum S. R. E. Card. ordinem lectus erat; Duci mandauerat, vt controuer- się dirimendę aliquam omnino iniret rationem. Ita rerum meliorū spes diu confirmata, pijs omnib. gaudium attu- lerat non mediocre: præsertim Io. Ba-

ptista Rainoldo Senatus Præfide crea- to; cuius virtus, piaq; consilia Carolo valde probata, ad publicam tranquil- litatem semper valuerunt. Carolus etiam per Cardinalem Alexandrinum Legatum, agi Pontificio nomine de cōtrouersijs tollendis in Hispania cu- rauit. cumque alius prouinciæ Medio- lanensi gubernadæ destinatus, Romæ esset; per Pij Pōtificis admonitiones, hortationesque rebus ijsdem consule- re studuit: præter id, quod ipse cona- tus est, cui cum ipso gubernatore ne- cessitudo non leuis a multis annis in- tercedebat. sed siue negotium eiusmo- di non satis pro rei momento curare quidam voluerint; siue ob rei ipsius difficultatem, de rebus componendis nihil effici vnquam potuit. Itaque Al- uaro gubernante ob rerum venalium festis diebus proponendarum licen- tiam a Carolo repressam; prohibitof- que ludos publicos, quos in ipsa ma- ioris ecclesiæ platea is apparabat; mo- tus aliquid extiterat. quo tempore ho- mo indignatus singulos ciuitatis ordi- nes tētalit dictus est, vt certos ludos, choreasque publice, vnoque tempo- re ducerent: nihil autem propter po- puli pietatē perficere potuit: obiitq; breui diem suum. Deinde cum succes- sor Ducis venisset, Carolusq; Romæ esset, alia multa turbata sunt. Huic suc- cessori propositum esse videbatur, in administratione prouinciæ rem suam animose agere, ac confidenter: nā Du- cis religionem, & erga Carolum, Ec- clesiamq; obseruantiam, remissi, timi- dique animi vitio; quod ipse Dux po- stremo tempore nimis exhorruit; qui- dam attribuerant. solet autem, qui cui- piam in munere succedit, in eam lau- dem incumbere maxime, cui contra- riā vituperationē ille opinione homi- nū subiit. qua ex re fit nonnumquam, vt non tam vitij fugiēdi studio, si mo- do vitium illud esset, quam superandi alterius, famæque colligendę cupidi- tate longius prolabendo, quis in con- trarium

erarium vitium cadat. Principio igitur, cū Caroli Vicarius publicas choreas, de quo etiam in priori concilio Episcoporum constitutum erat, festis diebus prohiberet; quò tali tempore, sicuti sine dubio christianum est, mortales rebus diuinis operam darent: & ea de causa contumaces quandoque nonnullos, quemadmodum his temporibus necesse est, ecclesiasticis quibusdam animaduersionibus coerceret: ei rei vehementer a magistratibus reclamatum est. Hos motus Carolus itidem sedare curauit absens, ac tametsi nihil perfectum est, quo publica quies vere stabiliretur; euenit tamen, vt grauius nihil accideret. Sed eo demum presentente, ac visitandis ecclesijs, vt dicebamus, occupato; duo iussit Gubernator, quibus ius ecclesiasticum non mediocriter laedi, atque adeo labefactari existimabatur, alterum quidem per iustitiam, quem appellant Capitaneum, contra liberum litterarum Apostolicarum usum: prohibuerat enim litigantem litteris Apostolicis vri, eius non impetrata facultate, alterum vero contra eas omnes ecclesie rationes, de quibus antea eum Senatu disceptatum erat, ac primum quidem, cum iubente, paternoque amore admonente Pontifice, pie rescidisset; veniam, & absolutionem vna cum iudice impetrauit, hinc Carolus ante Sacelli sui ranam solemniter ritu sacro anathematis vinculo liberauit: Gubernatorem Io. Paulus Ecclesia, Cardinalis ex Senatore factus, qui tum in Insubria morabatur. De altero vero earum concertationes, ij motus, ea pericula fuere; vt leuia fere prae ijs viderentur, quae superioribus annis acciderant. Factum ita se habuit. Regijs quibusdam litteris biennio ante datis, nonnulla ecclesie pmittere Gubernator iussus erat, ex ijs, quae tum fuerant a magistratibus in controuersiam vocata: cui tamen concessioni ab ecclesie parte consenserat nemo. litterae ad id tempus

erant suppressae. Aggreditur tunc demum Gubernator, quod antea se facturum quasi per iocum Carolo dixerat; & ne faceret, Carolus vehementer, amiceque rogauerat: seque nisi abstineret, testatus erat omni ratione repugnaturum. eas litteras ad eam rem minime datas, Caroli Vicario, apparitorique testato denunciari iubet; praescribi que de licitoribus, eorumque armis, ac coercionibus, quae ius, libertatemque Ecclesiae certis finibus circumscripte terminarent. Carolus Mediolanum accepto nuncio reuersus; primo quidem per religiosos viros, per Ioan. Paulum Ecclesiam Cardinalem tentauit, si posset huiusmodi malo remedium aliquod asferre. cum nihil fieri potuisset; subita ille quidem declaratione; quamquam in re manifesta, abstinuit: qua sacrorum canonum poenis, Gubernatorem, aliosque facti administratos teneri publice pronunciaret. beneuole autem monuit prius; mirari se vehementer, & dolere, tanta virtutis, pietatisque Principem eò fuisse adductum, vt tam aperte ius ecclesiae violaret. scire se mentem Regis longe esse diuersam. nihil ea denunciatione, iussive ecclesie potestati detractum sese intelligere; quod & quod ille permittere visus erat, & quod permittendo prohibuerat, suo iure, vt antea semper, nihilominus erat facturus: sed tamen non potuisse dissimulare, aut silentio praeterire talem licentiam. Sententia, poenarumve declaratione, quam promulgare poterat, superfedisse: de eius salute sollicitum, beneuole prius agere, paterneque voluisse. monere igitur, atque adeo anathematis eadem poena proposita iubere; vt tridui spatio, quae contra Ecclesiam fecerat, ea penitus rescinderet; seque rescidisse publice profiteretur: nisi effecisset; tum se, licet magno dolore; nomen eius tamquam anathemate notati, pro templis, locisque publicis pro-

posita.

positurum. ob dignitatem vero magi stratus, tum vt placide hominem acciperet; vnum misit ex Vicariis suis, vna cum sacerdote ob eam causam nuncio facto; qui monitionis scriptum redderet. recusauit is accipere primo: sed Vicario admonente; Carolum moderatam eiusmodi rationem officij gratia elegisse: si per eum non liceret, quoniam id illi prætermittere nefas erat; scriptum esse in publicum proponendum: accepit ille quidem; sed adeo exarsit, vt statim scinderet, & proieceret. post diem dictum, rursus virum grauem Carolus mittit: scripto se illum iterum vocaturum, antequam ad promulgationem veniret: patere nollet; habita dignitatis, vt prius ratione, sibi scriptum tradi; ne publicis locis affigeretur. Ille autem non multo post copiosas, aculeatasque responsiones, alias communi, alias latina lingua mittit, ad ea quæ Carolus monuerat, iusseratque: quibus persuadeere conabatur, nihil se iniuste fecisse; neque Carolum quidquam ea de causa posse contra se pronunciare, quæ quidem scripta in vulgus edicauerat. Carolus, vt paucis dicam, post nonnullas dilaciones; relatis tum initio, tum deinceps Romam diligenter rebus omnibus, quæ ad negotium peruenerent; scriptis publice propositis, Gubernatorem, aliosque facti participes a sancta ecclesia abscissos declarauit. qua ex re tota Gubernator grauissime se offensum, commotumque plane vehementer, priuatim, publiceque ostendit: neque quotidiana communicatione voluit abstinere. plurima locutus aspere, rursus scripturis contendens, homo alicuius litteraturæ habitus, alia scripta ad sui defensionem, Carolique accusationem edidit, totaque prouincia peruulgari iussit: quibus tamen eo magis seipsum arguebat, quo vehementius contendebat excusare, Carolique factum crimi-

nari. Plerique suspensio, sollicitoque animo diu fuerunt, ne quid acerbius, ob iram Principis, accideret. rumor, vt assolet, eo vsque quandoque processit, vt Romæ vulgaretur incensas fuisse ædes Archiepiscopales. Ciuitatis consilium Decuriones misit, qui duce Tatio Mandello Comite, & ciuitatis Vicario, Carolus supplices obsecrarent; ne ad eam grauissimam animaduersionem vnumquam venire vellet, quemadmodum minatus esse videbatur, vt vniuersam ciuitatem sacris interdiceret. futuram illam sine dubio rerum omnium extinctionem, quas summis laboribus plurimas, atque egregias ad salutem ciuitatis effecerat. meminisset etiam, primo quidem se natura eius ciuitatis filium; deinde dignitate, & sacerdotio patrem. propterea ne aliorum culpa quidquam ab eorum nominum pietate alienum statuere in eam vellet, quam sibi obsequentem, deditamque semper cognouisset. Respondit in summa Carolus; pietatis se erga patriam, filiosque suos, tum præcum ciuitatis rationem habiturum: seque ad illud extremum, nisi canonicarum sanctionum ratione coactum, minime venturum. Eluxit eo tempore maxime Caroli animus, virtute, Deique fiducia in primis singulariter confirmatus. cum enim tota ciuitas, metu suspensa teneretur; domesticis frequenter quodam modo formidine sanguis refugeret; viri grauissimi amici maxima pericula, quauis occulte, propter metum quotidie nunciarent: vnus ipse inuictus acris, & presenti animo res suas agebat. neque dubitauerit, opinor, intelligens quisquam; quin ad omnia perferenda, & ad ipsam quoque vitam profundendam, si tanta fuisset temporum miseria, paratus esset. Ipsum video, cum Romam scriberet testatum esse plane diserte: & Pontificis iussu facile se de omni conatu, iureque suo decessurum; & illo contra sentiente, omnia pericula pro sacra aucto-

auctoritatis iure conferuando subitu
 rum. At dolorem tamen non omnino
 dissimulabat; vel ob id maxime: quia
 variis modis in Deum peccabatur, po-
 pulique salutaria studia impediaban-
 tur. In ipsis periculis, cum eum domi-
 mansurum omnes existimarent; exi-
 bat paucis comitibus; quemadmodū
 iam modestiæ gratia solebat semper;
 & ad cœlestium patronorum corpora
 precationis, sacrificijque caussa, vt
 fecisset Sanctum Ambrosium in peri-
 culis suis legerat, se conferebat, quam
 liberi, ac fidentis animi religionem,
 eū aduersariorum contemptioni qui-
 dam tribuerent; nam & ipsum Guber-
 natoris palatium, dum Ambrosianam
 ædem recta peteret, adire oportebat;
 sine caussa multo magis incendeban-
 tur, eo vero maior fuit Caroli patien-
 tia, atque animus; quod adhuc, licet
 optima Pontificis voluntas non de-
 esset, Romanis subsidiis res eius ad-
 uersè non satis subleuari videbantur,
 quamuis enim omnes eius mentem,
 constantiamque laudibus efferrent;
 pauci tamen erant, qui actorum eius
 defensionem susciperent. Rursus au-
 tem Gubernator Carolum in inuidiā
 trahens affectati Mediolanensis impe-
 rij, ea de re multa iactare dicebatur.
 tum vero Comitem Ioānem Angus-
 siolam Placentinum, Carolo inscien-
 te, misit, qui Aronensem Borroneio-
 rum arcem, in Caroli potestate posi-
 tam, Regis nomine occuparet: esse lo-
 cum fidei hostibus oppositū: eorum
 quos Carolus ad eum tenendum de-
 legisset, fidem sibi non probari; vt de
 Carolo ipso nihil diceret. Carolus au-
 tem cum id accepisset, misit statim ad
 Iulium Bibulcum patritium Mediola-
 nensem, arcis præfectum, vt Comi-
 tem reciperet, arcemque traderet; quia
 id Regis caussa peteretur. tum misit
 etiam ad Gubernatorem; qui non ar-
 cem illam solum, sed sua omnia, fami-
 liæque suæ semper Regi præstò fore
 nunciarent. Præterea, quoniam plu-

rima erant in vrbe pia sodalitia, ple-
 beiorum fere hominum; qui cum re-
 liquis diebus artificijs suis operam
 dedissent; festis conueniebant; preci-
 busque, & alijs pijs actionibus occu-
 pabantur: publico edicto Gubernator
 iussit, grauisimis pœnis proposi-
 tis; ne congregarentur, nisi is Regis
 nomine adesset, quem ipse ad id pro
 singulis sodalitijs delegisset. & cum
 publice sacro induti ordine per vr-
 bē ire supplicationis gratia solerent;
 ne faciem de more haberent conte-
 ctam, prohibuit. videri voluit se fe-
 cisse, ne quid contra reipublicæ sta-
 tum ij homines machinarentur; qui
 pro ratione sacrarum exercitationū,
 proque pietate sua Carolo dediti erāt.
 At genus id erat hominum a seditione,
 armisque prorsus alienum: pietati
 vero inter alias ciuitatis partes maxi-
 me deditum. Fecit edictum, vt qui-
 cunque pietatis caussa congregari so-
 lebant; metu pœnæ; & quod viri Re-
 gis nomine delecti, vt pote nobiles,
 & aliis rebus occupati, moram, impe-
 dimentumque afferrent; omnes absti-
 nerent; & magnum ciuitati bonum
 detraheretur, donec iussum illud po-
 stea tandem, vt dicemus, euauit. In-
 terea Gubernator omni officio Ro-
 mæ contendebat; vt, vel doceret nul-
 lo se anathematis vinculo irretitum
 esse, vel absolutionis facultatem cau-
 tionis gratia, si opus esset, obtineret.
 principes viri fauebant vehementer;
 eum magnæ prouinciæ præfectū esse
 ibi grauisimi belli cum hostibus ec-
 clesiæ catholicæ suscepti necessitatē
 instare: spectatque alioqui virtutis Prin-
 cipi ad vitæ pericula pro fide catho-
 lica properanti, aliquid indulgendum;
 tanti, tamque pij Regis habenda, nese
 rationem; qui iam mandata dede-
 rat, profectioemque urgebat; cuius
 rei caussa Gubernator ipse Mediola-
 nensem administrationem dimiserat;
 fortasseque iam tum erat in itinere.
 Ita demum in eam sententiam plures
 ierunt;

ierunt; vt omiffa cauffæ cognitione, abfoluendi facultas ex privilegio, cauti-
 us agendi nomine, concederetur. qua ex re publicæ rursus offenfiones, indignaque multa acciderunt, cum enim litteras Apostolicas ea de re scriptas in itinere reddendas esse Romæ putaretur; ideoque potestas abfoluendi cuilibet facerdoti facta efferet: Gubernator eas expectauit Mediolani. cumque a cœnobita quodam non peritiffimo; Carolo cõtra præscriptum facrorum canonum inſciente: abfolutionem in occulto efferet cõsecutus; facris palam interesse pluribus in ecclesijs conatus est. quod Pontifex ægretulit; & eo nomine Carolo satisfieri iussit. Demum ille cum abiisset; re non admodum feliciter biennio gesta, abcessu & corruptione corporis interiit. de morte illius frater vir princeps cum accepisset; Caroli precibus pie, studioſeque commendauit. qui seſe iam animæ illi ſuffragatum affirmas, facturum etiam in poſterum promiſit. Carolo in tam afflictis rebus id quoque ſolatij fuit; quod non Romæ ſolum Caſtellium Eccleſiaſticae dignitatis acerrimum deſenſorẽ, præter alios ſuos habebat: ſed in Hiſpaniis quoque Ormanetum Patauinum Episcopum factum; qui quidem & vera de Caroli actionibus narrare; & optima ſuadere Regi pro pietate, gratiaque ſua poterat. Internunciij munus apud Regem ſuperiore anno ad modicum tempus mandatum, bonus ſacerdos inuitus acceperat. nam ſi breui tempore in eo munere permanendum efferet, ne quid eccleſia caperet de trimenti; tunc aula regia diſcedendum aiebat, cum & rerum ſtatum, & hominum ingenia cognoſcere cœpiſſet. ſi diu; eccleſiam Antiltite ſuo deſtitutam multis, grauibusque incommodis efferre aſficiendam. Præterea ex eiufmodi abſentia exemplis Principes adduci, vt Episcopos ab eccleſijs abſtrahere, & in conſilijs ſuis ſæpe habere ſtu-

derent. Huiusmodi modeſtiſſimè præferens, tam perfecte parebat tamen; quàm ſtudioſe, frequenterque agebat, cum Carolo præfertim, vt ad Eccleſiam ſuam redire liceret. cui Carolus & ſi tanti viri præſidium apud Regem rebus ſuis commodiſſimum videbat; quoniam in eadem erat ſententia, & publicum Eccleſia exemplum ſuis rationibus iudicabat anteferendũ; adiutorem in ea re ſemper ſeſe præbuit. Ormaneti cura, tum maxime pietate ſua Rex in eo perſeuerauit, vt optime de Carolo ſentiret. quin eius præſcripta, cohortationeſque publicis litteris populo tum propoſitas, de facris precibus pro Rege ipſo, pro rebus Belgicis, belloque Turcico habendis, libenter legit; & ſupplicationem ſine intermiſſione, eius quam Carolus publice per totam diœceſim inſtituerat, exemplo, per Hiſpanias haberi iuſſit. nimirum Carolus tum ſaluti, proſperitatiſque Regis maxime ſeruiabat; cum maxime quorundam ſermonibus eius voluntas, fideſque erga Regem in ſuſpicionem vocabatur. Quemadmodum autem in priore illa conſiſtione; ita in hac pij viri quorundam euentus obſeruarunt, qui vel Eccleſia, Carolique cauſam probarent; vel eccleſiaſticae animaduerſionis auctoritatem confirmaret. Cum virum clariffimum Gubernator cauſæ deſendæ gratia Romam miſſiſſet; ille in Pontificis conſpectum admiſſus, vix dicere cœperat, cum repente voce, viribusque deſtitutus concidit, & inde aſportatus eſt. nullus vero morbus tunc ei fuit: offeſſio tantummodo quædam in crure iter facienti acciderat; quæ propemodum erat ſanata. ſed domum tunc relatus, ita febriliter laborauit, vt in magno vitæ periculo efferet. ex quo, plurima ſalutis cauſa vel perſecit, vel pie admodum ſibi propoſuit; tum de cauſa, propter quam legatus erat; tum de omni vitæ ſua ratione. cumque item conualeſceret,
 morte

morte penitus inexpectata subito obijt. De magno Cancellario qui vna cum Gubernatore damnatus fuerat id euenit, quod ecclesiastici vim anathematis mirabiliter declararet. is an tequam absolutionem impetraret; cum vinculum eiusmodi non satis pro grauitate æstimare videretur; in terno quodã animi pulsu diurno nocturnoq; commoueri cœpit, atq; agitari: tum vero vehemēti tristitia opprimi: vt sibi quandoque morti proximus videretur. cumque dies multos ægre sustinisset; medicos frustra adhibuisset; demum angoris assidui victus acerbitate, mortemque timens; ad Carolum misit, qui veniam peterent, Ecclesiæque satisfacerent. quamquam re nondum cum Carolo plene constituta, cœnobita quidam illi, vt homini moribundo, qui se satis Ecclesiæ facturum promiserat, absolutionis remedium impertijt: qui ratione is subleuatus, postea vna cum alio eiusdem facti participes, postea Carolo adiuuante, Pontificiam absolutionem impetrauit. cumque alio tempore se postea morti propinquum esse sentiret, ad Carolum misit, vt ad se venire subsidio vellet; & si quid forte adhuc opus esset, ab omni vinculo exolueret, quod ille facile concessit; & quibuscunque rebus potuit, animam illam è corpore migrantem amanter iuuuit, & consolatus est.

Carolus ita conflictatus; in ea tamen quæ suæ salutaria essent ecclesiæ pergebat animum intendere. cumque huius anni M. D. LXX. III. tempus illud appropinquaret; quo pij mortales Christi Domini aduentum recolerent; & multis antea diebus sese pijs officijs, & actionibus ad sanctissimi Natalis eiusdem festa recte celebranda præparare solent: videretque temporis eiusmodi sanctitatem laicis pene ignotam; clericis suis vsu fere non receptam magis, quam

vt sacrarum vestium, diuinorumque rituum mutatione declararent: quod multos iam annos exemplo suo docebat, tempus illud quotidiano colens ieiunio; id vt aliqua ratione ceteri sequerentur, studuit etiam publica cohortatione persuadere. Litteras ad populum edidit; quibus tum rationem, ritum, cultumque huiusmodi plene demonstrauit: tum pios omnes ad ea præstanda cohortatus est, quæ tale tempus; taliaque mysteria postulabant. quo in genere effecit postea tandem; vt non domus eius tantummodo, collegiaq; multa, quæ eius nutu gubernabantur; sed plurimi alij clerici, laiciq; sanctum institutū, maiore alij, alij misore vitæ seueritate; vt sit in rebus, quæ cuiusque arbitrio relinquuntur; pie admodum agnoscerent, atque obseruarent. Initio anni M. D. LXX. IV. dies quadragesimæ proximos a corruptorum hominum impetu; tum cœcos homines ipsos a vitiorum corruptela vindicare perrexit. litteris editis temporis religionem, mysteriaq; declarauit. publicis supplicationibus, concionibus, omni ratione, a voluptatibus ad pias exercitationes traducere summo studio populum conatus est. Ac ea quoque per id tempus curæ sollicitabatur: quòd sacrum illud Romanarum stationum munus ecclesiæ suæ cum acquiuisset: constitutas ea de causa ecclesias ita mares, foeminaeque adibant; vt quæ res eis ad salutem comparata erat, ea re plurimi ad perniciem abuterentur. cum enim quam maxima animi, corporisque modestia ad veniam impetrandam, in diuinum conspectum venire deberent; immoderato, lasciuoq; cultu studiosissime ornati, libidinosos exercebāt obtutus. eam corruptelam, quamuis nunc diei tempora, nunc visendas ecclesias, viris, foeminaisque separatim diuidendo; aliàs alia prouidendo, tollere curauerit: non potuit omnino

Pars III.

Ee con-

Varijs sacris institutis gregi consult. Romam Iubilei causa proficiscitur. Med. rec. dit.

CAP. III.